

CARME CAÑELLAS FERRAGUT

RELAT D'UNA
MALA FILLA

EDICIONS **DOCUMENTA** BALEAR

30 anys

2021

Capítol 1

Ben jugat!

Feia dos mesos que havia començat el curs. Milers de nens i mestres havien tornat il·lusionats a les aules amb el desig de retrobar-se amb els seus companys i de fer nous aprenentatges després d'unes merescudes vacances d'estiu, però el que més desitjaven era poder sortir al pati per jugar i córrer sense aturar. Precisament, la Carla ho havia esperat amb una inquietud especial.

Aquell dijous l'ambient que es respirava era d'absoluta expectació. Immediatament es resoldria la darrera jugada que donaria la victòria a un dels dos equips. En Lluc va passar la pilota a la Llum, la Llum a la Laura i la Laura va encistellar. El triple de la Laura va proclamar campiona la classe de sisè amb vint-i-dos punts contra els denou que havien acumulat els de cinquè.

L'alegria que manifestaven els alumnes per haver guanyat el partit era la mateixa satisfacció que experimentava ella perquè el joc s'ajustava a la professionalitat de l'esport i era molt més net des que s'havia encarregat voluntàriament d'organitzar l'activitat del bàsquet.

A més, havia trobat un recurs per divertir-se i per aprofitar el temps de l'esbarjo d'una manera més útil, perquè poques vegades hi havia algú amb qui parlar a la sala de mestres. Quedava clar que l'apreciació que li demostraven els alumnes, amb aplaudiments i fent cas als consells que els oferia, li servia per sentir-se valorada i acceptada per una part important de l'escola, perquè, desgraciadament, l'èxit que tenia amb ells no era el mateix que amb els seus companys.

En aquell mateix instant, quan els alumnes tornaven a les aules després d'haver sonat el timbre, s'havia creat la idea d'anar a la sala de mestres per beure aigua i descansar una estona, perquè el partit l'havia deixat esgotada, però la va descartar quan va veure que la directora l'esperava dreta amb els braços creuats i amb una mirada que li traspassava el seu disgust, probablement justificable, per algun motiu que la Carla desconeixia. Quan va ser al seu davant, després d'haver pujat els deu esglaons que convidaven a seguir amb els quefers de la docència, la directora li va dir que anés al despatx. La Carla va baixar el cap i va anar al seu darrere amb pas ferm a la vegada que pensava: «Què voldrà ara?»

Una vegada al despatx, assegudes les dues en les seves respectives cadires amb la taula gran al mig que les separava, va començar la batalla.

–Bon dia, Carla –va saludar amablement la directora.

–Que em facis venir al despatx de bon matí li dius un bon dia? –contestà enfadada.

–És una manera de començar la conversa –va afirmar la directora amb serenitat.

–Seria un bon dia si em deixessis continuar amb el meu horari. Hi ha algun problema que faci que hagi de venir a perdre el temps aquí? –va demanar amb actitud defensiva.

–Tot depèn de com t’ho agafis –va dir pausadament la directora per donar temps a la Carla perquè es relaxés i adoptés una actitud mínima d’escolta, però en veure que la seva cara expressava el seu màxim enuig va decidir seguir—. M’ha arribat a les orelles que has tornat a jugar a bàsquet amb els alumnes. És veritat?

–Sí. I què passa? –va demanar amb actitud desafiant.

–Ja saps que no ens agrada que juguis amb ells, perquè volem que els alumnes gestionin el seu temps lliure i el seu joc. Només t’ho volia recordar. D’acord? –intentava expressar amb calma absoluta.

–No. No hi estic d’acord! No faig res de dolent! O sí que ho és? Crec que, fins i tot, el pati està més controlat i els conflictes han disminuït, però no penso defensar res. Em queda clar el que em voleu transmetre: no us agrada la meua manera de ser i jo no sé estar aturada, ni sé estar dreta amb una actitud semblant a un policia, ni sé parlar amb la companya de torn de qualsevol tema simplement per parlar. Per a mi tot ha de tenir un sentit clar –va acabar la intervenció capbaixa i amb una llàgrima que li mullava la galta i que, dissimuladament, es va llevar amb l’índex de la mà dreta.

–No volia dir això. No volia que t’ho agafessis així, perquè sabia que t’ho agafaries de manera tan personal. Carla, no vull problemes –va dir la directora al mateix

temps que s'aixecava per seure al seu costat i li agafava les mans tendrament per aconseguir connectar amb ella.

–No em toquis! No m'agrada que em toquin! –va exclamar a la vegada que retirava les mans immediatament–. No entenc quins problemes podrien sorgir. Jo només veig que els conflictes han disminuït i el bàsquet està més organitzat.

–Dedicat a vigilar el pati els dies que et pertoquen i res més. Conversa acabada –va concloure la directora amb unes paraules que transmetien la pèrdua de la serenitat per la seva part a la vegada que li obria la porta per convidar-la a sortir del despatx.

–Serà per a tu que està acabada, perquè jo no entenc res. No puc interactuar amb els alumnes? Quin avorriment, si no puc sortir al pati a entretenir-me si no tenc res millor a fer!... Quin avorriment d'escola! –va reflexionar a la vegada que s'aixecava per encaminar-se cap a la porta, però la conversa no va acabar aquí. Ella sempre havia de dir la darrera paraula i abans de tancar la porta per acomiadar-se va dir: «Per què no surts també tu a jugar i et fas més propera?»

–Adéu, Carla –va contestar abatuda per no haver solucionat res a la vegada que pensava: «Aquesta persona és massa difícil, inaccessible.»